

Predmet C-57/23**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

2. veljače 2023.

Sud koji je uputio zahtjev:

Nejvyšší správní soud (Češka Republika)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

26. siječnja 2023.

Žalitelj:

JH

Druga stranka u žalbenom postupku:

Policejní prezidium

Predmet glavnog postupka

Žalba kojom se zahtijeva da se utvrdi da provođenje identifikacijskih radnji, pohrana uzoraka i informacija o žalitelju i kasnije čuvanje na taj način dobivenih osobnih podataka u vezi s njegovim kaznenim progonom predstavlja nezakonito zadiranje.

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Članak 267. UFEU-a

Prethodna pitanja

1. Koji se stupanj razlikovanja osobnih podataka različitih ispitanika zahtijeva člankom 4. stavkom 1. točkom (c) ili člankom 6. u vezi s člankom 10. Direktive 2016/680? Je li u skladu sa zahtjevom da se smanji obrada osobnih podataka, kao i obvezom uvođenja razlike između različitih kategorija ispitanika, to da nacionalno zakonodavstvo dopušta pronalaženje genetskih

- podataka svih osumnjičenika ili optuženika za počinjenje kaznenog djela s namjerom?
2. Je li u skladu s člankom 4. stavkom 1. točkom (e) Direktive 2016/680 situacija u kojoj s obzirom na opći cilj, a to je sprečavanje ili otkrivanje kaznenih djela, policijska tijela ocjenjuju potrebu za daljnjom pohranom profila DNK-a na temelju njihovih unutarnjih pravila, što u praksi često znači da se osjetljivi osobni podaci pohranjuju na neodređeno vrijeme, a da se pritom ne utvrdi ikakvo najdulje razdoblje pohrane takvih osobnih podataka? Ako to nije u skladu s tom odredbom, prema kojim kriterijima eventualno treba ocjenjivati proporcionalnost u vremenskom pogledu pohrane osobnih podataka koji su prikupljeni i pohranjeni u tu svrhu?
 3. Koji je minimalni opseg materijalnih ili postupovnih uvjeta za dobivanje, pohranu i brisanje posebno osjetljivih osobnih podataka u smislu članka 10. Direktive 2016/680 koji se mora urediti „odredbama opće primjene” prava države članice? Može li se i sudska praksa smatrati „pravom države članice” u smislu članka 8. stavka 2. u vezi s člankom 10. Direktive 2016/680?

Navedene odredbe prava Unije

Direktiva (EU) 2016/680 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka od strane nadležnih tijela u svrhe sprečavanja, istrage, otkrivanja ili progona kaznenih djela ili izvršavanja kaznenih sankcija i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Okvirne odluke Vijeća 2008/977/PUP (SL 2016., L 119, str. 89. i ispravak SL 2018., L 127, str. 14.) – članci 4. do 6., 8. i 10.

Navedene odredbe nacionalnog prava

Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (Zákon br. 273/2008 o Policii České Republike, u daljnjem tekstu: Zákon o policiji) – članak 65.:

„1. Tijekom obavljanja svojih zadaća policija u svrhu buduće identifikacije može u slučaju

(a) optuženika za počinjenje kaznenog djela s namjerom ili okrivljenika za počinjenje takvog kaznenog djela,

[...]

uzimati otiske prstiju, utvrđivati fizičke značajke, mjeriti tijelo, snimati slike, zvuk i slično te uzimati biološke uzorke koji omogućuju dobivanje informacija o genetskoj strukturi.

[...]

5. *Policija briše osobne podatke dobivene u skladu sa stavkom 1. čim njihova obrada prestaje biti potrebna u svrhu sprečavanja, otkrivanja ili progona kaznenih djela [...].”*

Provedbene odredbe za članak 65. Zakona o policiji čine unutarnji akti ravnateljstva policije Češke Republike u obliku *pokyna policejního prezidenta* (smjernice glavnog ravnatelja policije). Sadržaj tih smjernica nije javne prirode, a pristup se dodjeljuje pojedinačnim podnositeljima zahtjeva. Sud koji je uputio zahtjev nije upoznat s njihovim sadržajem.

Ključna je i sudska praksa suda koji je uputio zahtjev u skladu s kojom se za utvrđivanje zakonitosti dobivanja ili pohrane osobnih podataka zahtjeva ne samo ispunjavanje uvjeta iz članka 65. Zakona o policiji, nego i provođenje testa proporcionalnosti u svakom konkretnom slučaju.

Sažeti prikaz činjeničnog stanja i tijeka postupka

- 1 Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality skupiny kriminální policie a vyšetřování (Policija Češke Republike, Uprava za otkrivanje korupcije i gospodarskog kriminaliteta u okviru kriminalističko-istražne službe, Češka Republika) u Expozituri Plzeň (Ispostava u Plzeňu, Češka Republika), pokrenula je 11. prosinca 2015. kazneni postupak protiv žalitelja (u upravnom postupku koji se vodi pred sudom koji je uputio zahtjev, u daljnjem tekstu: žalitelj) za lakše kazneno djelo povrede obveza upravljanja tuđom imovinom. To je djelo trebalo dovesti do dodjele bespovratnih sredstava, iako je žalitelj znao da razmatrani zahtjev ne ispunjava uvjete za dodjelu bespovratnih sredstava.
- 2 U okviru kaznenog postupka druga stranka u žalbenom postupku uzela je 13. siječnja 2016. izjavu od žalitelja i naložila provođenje identifikacijskih radnji. Iako se žalitelj usprotivio, druga stranka u žalbenom postupku uzela je otiske prstiju, bris obraza na temelju kojeg je izradila profil DNK-a, fotografirala i opisala žalitelja i to je zatim uvela u relevantne baze podataka Policije Republike Češke (u daljnjem tekstu: sporna intervencija).
- 3 Presudom Městskog soudu v Praze (Gradski sud u Pragu, Češka Republika) od 15. ožujka 2017. žalitelj je pravomoćno osuđen za počinjenje lakšeg kaznenog djela povrede obveza upravljanja tuđom imovinom, kao i teškog kaznenog djela zlouporabe ovlasti javnog dužnosnika. Ta je djela žalitelj počinio kao zamjenik ministra na način da je iskoristio svoj značajan utjecaj na odluku o dodjeli bespovratnih sredstava i namjerno doveo do prihvaćanja zahtjeva za bespovratna sredstva za građansku udrugu i njihove isplate, iako je znao da podnositelj zahtjeva nije ispunio uvjete za dodjelu bespovratnih sredstava. Takvim postupanjem žalitelj je Češkoj Republici prouzročio štetu u ukupnom iznosu od 4 500 000 čeških kruna.
- 4 Žalbom podnesenom 8. ožujka 2016. žalitelj je zahtijevao da se utvrdi da je sporna intervencija bila nezakonita.

- 5 Presudom od 23. lipnja 2022. Městský soud v Praze (Gradski sud u Pragu) prihvatio je žalbu i utvrdio da je sporna intervencija bila nezakonita. Osim toga, taj je sud utvrdio da je nezakonita i pohrana tako dobivenih žaliteljevih osobnih podataka u bazama podataka Policije Češke Republike. Iz tog je razloga Městský soud v Praze (Gradski sud u Pragu) naložio drugoj stranci u žalbenom postupku da izbriše iz baza podataka Policije Češke Republike sve žaliteljeve osobne podatke koji su tamo pohranjeni.
- 6 Druga stranka u žalbenom postupku podnijela je sudu koji je uputio zahtjev žalbu u kasacijskom postupku protiv presude Městskog suda v Praze (Gradski sud u Pragu).

Glavni argumenti stranaka glavnog postupka

- 7 *Druga stranka u žalbenom postupku* tvrdi da je sporna intervencija zakonito provedena. Navodi da je jedini kriterij dopuštenosti prikupljanja genetskog materijala u takvim slučajevima utvrđen člankom 65. Zakona o policiji i temelji se na tome da je određena osoba optuženik za počinjenje kaznenog djela s namjerom ili okrivljenik za počinjenje kaznenog djela s namjerom. Taj je kriterij u ovom predmetu ispunjen. Druga stranka u žalbenom postupku smatra da nije trebala više ništa ocjenjivati.
- 8 Druga stranka u žalbenom postupku također ističe da je ocijenila proporcionalnost prikupljanja i pohrane žaliteljevih osobnih podataka. U tu je svrhu u obzir uzela čimbenik ponavljanja kaznenog djela, moguću eskalaciju ponašanja i činjenicu da je žalitelj u prošlosti počinio nekoliko prekršaja, što znači da se ponovno bavi nezakonitim postupanjem. Što se tiče duljine razdoblja pohrane žaliteljevih osobnih podataka, druga stranka u žalbenom postupku ističe da Policija Češke Republike ima mehanizam za redovitu (internu) provjeru potrebe pohrane osobnih podataka. Osim toga, druga stranka u žalbenom postupku navodi da je kazneni postupak u žaliteljevu predmetu okončan 2017. odlukom o roku kušnje u trajanju od 4 godine, što je relativno nedavno. Naposljetku, što se tiče navodnog nepostojanja dovoljnog upoznavanja javnosti s internim pravilima policije, druga stranka u žalbenom postupku ističe da su ti interni propisi dostupni javnosti u okviru prava na informacije i da se zakonski propisi uvijek kada je to potrebno dopunjuju sudskom praksom, što je slučaj i u pogledu članka 65. Zakona o policiji.
- 9 *Žalitelj* je u svojem stajalištu najprije istaknuo da u trenutku u kojem su tijela Policije Češke Republike obavljala radnju uopće nije ocijenjena proporcionalnost intervencije. Policijsko tijelo jednostavno je automatski provelo te radnje pri čemu se pozvalo na tekst članka 65. stavka 1. točke (a) Zakona o policiji i činjenicu da je žalitelj optužen za počinjenje kaznenog djela s namjerom. Ne mogu se uzeti u obzir naknadno dopunjena razmatranja druge stranke u žalbenom postupku o tome da se počinitelj i dalje bavi nezakonitim postupanjima u obliku prekršaja i da se njegovi osobni podaci stoga moraju i dalje čuvati u policijskim bazama podataka,

slično kao ni apstraktno i neutemeljeno pozivanje na ponavljanje kaznenog djela. Žalitelj navodi da druga stranka u žalbenom postupku smatra da je pet godina od osude prekratko razdoblje za brisanje tih podataka, a u nekim slučajevima u tom razdoblju može doći do brisanja iz kaznene evidencije. Žalitelj također kritizira nepostojanje upoznavanja javnosti s policijskim smjernicama o izvršavanju identifikacijskih radnji u situaciji u kojoj je objavljivanje pravnih propisa nužan temelj za funkcioniranje vladavine prava. U vladavini prava sva sredstva koja mogu predstavljati zadiranje u temeljna prava moraju biti izravno uređena zakonom. Interni propisi koji se odnose na organizaciju policije, koji nisu zakonske odredbe, ne mogu zamijeniti takvo zakonsko uređenje.

Sažeti prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

Opće napomene

- 10 Sud koji je uputio zahtjev dvoji u pogledu usklađenosti s pravom Unije, kao i sudskom praksom Suda Europske unije i Europskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP), određenih vidova nacionalnog uređenja koje se odnosi na dobivanje i pohranu osobnih podataka u svrhu buduće identifikacije, osobito osjetljivih osobnih podataka u obliku profila DNK-a. Sud koji je uputio zahtjev smatra da je tumačenje Direktive 2016/680 stoga ključno za rješavanje ovog predmeta. Prije nego što pojasni kontekst u kojem je postavio pojedinačna prethodna pitanja, sud koji je uputio zahtjev smatra primjerenim navesti dva općenita pitanja koja su zajednička svim trima prethodnim pitanjima.
- 11 Kao prvo, Direktiva 2016/680 relativno je novi pravni instrument Unije u odnosu na koji ne postoji odgovarajuća sudska praksa Suda Europske unije. Postojeća sudska praksa u pogledu Uredbe 2016/679 (u daljnjem tekstu: Opća uredba o zaštiti podataka) ili Direktive 95/46 koja je ranije bila na snazi zasigurno pruža korisne smjernice za tumačenje koje se odnose na mnoga ovdje postavljena pitanja. Međutim, nije jasno u kojoj se mjeri uređenje iz Opće uredbe o zaštiti podataka zapravo po analogiji može prenijeti na specifično područje primjene Direktive 2016/680. Osim toga, ako bi oba režima trebala biti potpuno ista, ne bi bilo jasno zašto je zakonodavac Unije smatrao potrebnim donijeti kompleksno, posebno uređenje u obliku Direktive 2016/680 kao *lex specialis* u odnosu na Opću uredbu o zaštiti podataka. Stoga se može pretpostaviti da se zaštita fizičkih osoba u vezi s obradom osobnih podataka u svrhu sprečavanja kaznenih djela, njihova otkrivanja ili progona na neki način razlikuje od općenitog režima zaštite osobnih podataka. Zajednički nazivnik svih triju postavljenih pitanja jest pokušaj da se utvrdi na čemu se točno temelji ta razlika.
- 12 Kao drugo, ovaj je predmet obuhvaćen kontekstom prikupljanja velikih opsega posebno osjetljivih osobnih podataka: genetskog materijala fizičkih osoba i profila DNK-a koji se iz njega dobiva. Na tu vrstu informacija o osobi odnosi se članak 10. Direktive 2016/680 koji genetske podatke uključuje u režim „obrade posebnih kategorija osobnih podataka” za koje predviđa režim apsolutne

„nužnosti” obrade povezan s postojanjem „odgovarajućih zaštitnih mjera u pogledu prava i sloboda ispitanika”. Međutim, iz tih pravnih okvira, kao ni iz dosadašnje sudske prakse Suda, uključujući onu koja se odnosi na sličnu odredbu iz Opće uredbe o zaštiti podataka, ne proizlazi jasno kako bi se u praksi ta „posebno-posebna” odredba trebala razlikovati od ionako već posebne odredbe iz Direktive 2016/680 i visoke razine zaštite osobnih podataka koja se njome predviđa.

- 13 Za cijelu je situaciju karakteristično to da se kriteriji na temelju kojih se donosi odluka o neprovođenju identifikacijskih radnji ili nalogu za brisanje već dobivenih osobnih podataka navode u obliku otvorenog (ne taksativnog) kataloga samo u sudskoj praksi. Međutim, za njih ne postoji nikakva zakonska osnova. Osim toga, u praksi se na temelju tih kriterija odluka o (ne)proporcionalnosti određenog zadiranja donosi tek nakon duljeg vremena i donose je tek upravni sudovi. Policijsko tijelo koje provodi identifikacijske radnje, obično u ranoj fazi istrage, rijetko može provesti potrebnu vrstu i opseg ocjene jer možda čak niti ne raspolaže određenim informacijama.

Prvo pitanje

- 14 Kad je riječ o zaštiti prava na privatnost u skladu s člankom 8. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (u daljnjem tekstu: EKLJP), u sudskoj praksi ESLJP-a u više je navrata istaknut uvjet da nacionalno zakonodavstvo ugovorne stranke EKLJP-a treba razlikovati kaznena djela u vezi s kojima se prikupljaju uzorci DNK, uzimajući u obzir njihovu društvenu štetnost. ESLJP smatra da se prema počiniteljima teških kaznenih djela, osobito onih nasilnih, u čijem su slučaju uzimanje i pohrana uzoraka DNK opravdani, ne može postupati isto kao i prema počiniteljima lakših kaznenih djela (vidjeti osobito presude ESLJP-a od 13. veljače 2020. u predmetu *Trajkovski i Chipovski protiv Sjeverne Makedonije*, br. 53205/13 i 63320/13; od 13. veljače 2020. u predmetu *Gaughran protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 45245/15; od 22. lipnja 2017., *Aycaguer protiv Francuske*, br. 8806/12; od 4. prosinca 2008., *S i Marper protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 30562/04 i 30566/04).
- 15 Općenito, Sud Europske unije u svojoj sudskoj praksi, iako u kontekstu tumačenja pravnih odredbi koje nisu Direktiva 2016/680, također ističe važnost zahtjeva da se zadrži proporcionalnost između ozbiljnosti zadiranja u temeljna prava (u obliku prikupljanja osobnih podataka) i težine kaznenog djela (vidjeti primjerice presude Suda od 6. listopada 2020., *La Quadrature du Net i drugi* (C-511/18, C-512/18 i C-520/18, EU:C:2020:791, t. 140.); od 21. prosinca 2016., *Tele2 Sverige* (C-203/15 i C-698/15, EU:C:2016:970, t. 102.); od 2. listopada 2018., *Ministerio Fiscal* (C-207/16, EU:C:2018:788, t. 56. i 57.) ili Mišljenje Suda 1/15 (Sporazum PNR EU-Kanada) od 26. srpnja 2017. (EU:C:2017:592, t. 149.)).
- 16 Međutim, nije jasno o kojoj je vrsti proporcionalnosti riječ i u kojoj se mjeri logika stvaranja baza podataka (sustavna, zakonodavna proporcionalnost) može automatski i izravno zamijeniti pojedinačnom ocjenom proporcionalnosti u

odnosu na konkretnog počinitelja u svakom pojedinačnom slučaju (konkretna, kazuistična proporcionalnost). Drugim riječima, ako zakonodavac utvrdi dostatno razlikovanje na zakonodavnoj razini (u pogledu kaznenih djela s obzirom na njihovu težinu i utvrdi daljnje opće kriterije proporcionalnosti), treba li uvijek dodatno ocjenjivati proporcionalnost svakog pojedinačnog uzimanja uzorka u svakom pojedinačnom slučaju?

- 17 Čini se da nacionalni zakonodavac smatra da je razmotrio pitanje proporcionalnosti dobivanja identifikacijskih podataka već izravno u članku 65. stavku 1. Zakona o policiji jer je ograničio njegovu primjenu samo na kaznena djela počinjena s namjerom i time uveo dostatnu razliku između pojedinačnih ispitanika. U tom smislu nema potrebe za daljnjim razmatranjima u pogledu pojedinačne proporcionalnosti u konkretnim slučajevima. Međutim, to rasuđivanje treba smatrati nedostatnim.
- 18 Stoga se postavlja pitanje koji stupanj zakonodavnog ili sudskog razlikovanja u tom pogledu Direktiva 2016/680 očekuje od država članica. Čini se da se člankom 6. Direktive 2016/680 utvrđuje samo uvjet za uvođenje razlike između, s jedne strane, osobnih podataka osumnjičenika i osuđenika te, s druge strane, podataka žrtava i trećih osoba. Međutim, takvo je nabranje samo indikativno (na što upućuje upotreba izraza „kao što su“). Zahtjev proporcionalnosti obrađivanih podataka izričito proizlazi iz načela iz članka 4. Direktive, kao i iz sudske prakse, međutim, kad je riječ o upućenom pitanju, nije jasno konkretno područje primjene te odredbe.

Drugo pitanje

- 19 Drugo pitanje odnosi se na pitanje proporcionalnog razdoblja tijekom kojeg policijska tijela čuvaju identifikacijske podatke. Ni Direktivom 2016/680 ni važećim nacionalnim propisima ne utvrđuje se nikakvo vremensko ograničenje.
- 20 Iz članka 4. stavka 1. točke (e) Direktive 2016/680, kao i iz općih načela i sudske prakse Suda, proizlazi samo da se osobni podaci čuvaju samo onoliko dugo koliko je potrebno u svrhe radi kojih se obrađuju. Međutim, nije jasno kako primijeniti tu logiku u situaciji u kojoj je kao svrha navedeno sprečavanje ili otkrivanje kaznenih djela, što se po svojoj prirodi odnosi na budućnost i nije vremenski ograničeno.
- 21 Prilikom eventualne ocjene proporcionalnosti razdoblja pohrane osobnih podataka u praksi postoje dvije različite vrste proporcionalnosti koje se odnose na različite svrhe: *strukturnu* s jedne strane i *pojedinačnu* s druge strane. Ako se kao zakonita svrha općenito prihvaća *sprečavanje ili otkrivanje kaznenih djela*, logično i proporcionalno sredstvo za postizanje te svrhe jest pohrana informacija o što većem broju ispitanika, tijekom što duljeg razdoblja. Policijska baza podataka iz koje bi podnositelj zahtjeva trebao biti izbrisan na vlastiti zahtjev nakon određenog vremena vrlo bi brzo prestala obavljati ikakvu smislenu zadaću u pogledu otkrivanja kaznenih djela.

- 22 Drukčija je ocjena proporcionalnosti koja se obavlja u pogledu zahtjeva za brisanje iz policijskih baza podataka koji se odnose na *pojedinačne* osobe ili počinitelje, gdje se ostanak u policijskoj bazi podataka smatra kaznom koja i dalje traje, pri čemu se prije ili kasnije pojavljuje pitanje isteka vremena između podizanja optužnice ili osuđivanja počinitelja i njegova kasnijeg urednog života, uključujući razmatranja u pogledu vjerojatnosti ponavljanja kaznenog djela.
- 23 Razumljivo je da će eventualna periodična interna ocjena toga je li i dalje opravdano to što Policija Češke Republike čuva identifikacijske podatke težiti ostvarivanju strukturne svrhe, a to je djelotvorno otkrivanje kaznenih djela. Stoga se postavlja pitanje je li u skladu s pravom Unije to da se nacionalnim pravom ne utvrđuje nikakvo najdulje razdoblje tijekom kojeg je dopuštena pohrana podataka, pri čemu je uz periodičnu internu ocjenu koju obavljaju policijska tijela u praksi vjerojatnije da će se dobiveni profili DNK-a čuvati bez vremenskog ograničenja.
- 24 U tom kontekstu, sud koji je uputio zahtjev navodi da je upoznat s institutom „prava na zaborav” koji se temelji na sudskoj praksi Suda i naknadno je kodificiran u članku 17. Opće uredbe o zaštiti podataka. Međutim, postavlja se pitanje u kojem se dijelu to stajalište i ta sudska praksa mogu prenijeti u kontekst policijskih baza podataka i Direktive 2016/680 čije se smisleno funkcioniranje i korisnost može osigurati samo ako, metaforički rečeno, te baze podataka „ne zaboravljaju”.

Treće pitanje

- 25 Sud koji je uputio zahtjev ne dvoji u pogledu toga da interna pravila policije u obliku smjernica glavnog ravnatelja policije ne ispunjavaju uvjete u pogledu statusa i javnosti pravnih odredbi. To nisu pravne odredbe i po svojoj prirodi ne mogu imati status „prava” u smislu članka 8. stavka 2. Direktive 2016/680.
- 26 Odredbe članka 65. Zakona o policiji nedvojbeno se mogu smatrati „pravom države članice”. Međutim, te odredbe same po sebi nisu dovoljno konkretne i detaljne da bi ispunjavale uvjete iz članka 8. stavka 2. u vezi s člankom 10. Direktive 2016/680. Članak 65. Zakona o policiji, primjerice, ne sadržava nikakve odredbe u pogledu konkretnih uvjeta za pohranu podataka, vrsta informacija koje se mogu dobiti iz uzetog uzorka kao ni, u pogledu daljnje pohrane profila DNK-a, uvjeta pod kojima se podaci trebaju izbrisati. Njime se također ne previđaju nikakva jamstva koja se zahtijevaju u članku 10. Direktive 2016/680.
- 27 Međutim, ta zakonska odredba dodatno se oblikuje tumačenjem u skladu s Ustavom i sudskom praksom. U uvodnoj izjavi 33. Direktive 2016/680 u tom se pogledu navodi da, ako se Direktivom „upućuje na pravo države članice, pravnu osnovu ili zakonodavnu mjeru, to ne znači nužno da parlament mora donijeti zakonodavni akt [...]. Međutim, takvo pravo države članice, pravna osnova ili zakonodavna mjera trebala bi biti jasna i precizna, a njezina primjena trebala bi biti predvidljiva osobama na koje se primjenjuje [...]”.

- 28 Iz ustaljene sudske prakse ESLJP-a također proizlazi da pojam „pravo” u kontekstu testa postojanja pravne osnove za ograničavanje temeljnih prava obuhvaća ne samo zakon, nego i sudsku praksu (presude od 26. travnja 1979., *Sunday Times protiv Ujedinjene Kraljevine (br. 1)*, br. 6538/74, t. 47.; od 24. travnja 1990., *Kruslin protiv Francuske*, br. 11801/85, t. 29. i od 10. studenoga 2005., *Leyla Şahin protiv Turske*, br. 44774/98, t. 84. do 98.).
- 29 Međutim, novija sudska praksa Suda Europske unije u tom je pogledu uvela strože zahtjeve u pogledu statusa i javnosti „prava” koje dovodi do ograničavanja temeljnih prava. Primjerice, Sud je presudio da, uzimajući u obzir visoku razinu zaštite u slučaju ozbiljnih ograničenja temeljnih prava, „samo odredba opće primjene može zadovoljiti zahtjeve jasnoće, predvidljivosti, pristupačnosti i, osobito, zaštite od arbitrarnosti” (vidjeti primjerice presudu od 15. ožujka 2017., *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, t. 43.). Sud Europske unije slično je zaključio i u mnogim predmetima koji su se odnosili upravo na zaštitu osobnih podataka te je istaknuo postojanje uvjeta prema kojem pravna odredba „također mora predvidjeti materijalne i postupovne uvjete” kojima se uređuje bilo kakvo korištenje i pristup zadržanim podacima o prometu i podacima o lokaciji (vidjeti nedavne presude od 2. ožujka 2021., *Prokuratuur*, C-746/18, EU:C:2021:152, t. 49. i od 5. travnja 2022., *Commissioner An Garda Síochána i dr.*, C-140/20, EU:C:2022:258, t. 104.).
- 30 Čini se da i u ovom predmetu treba primijeniti logiku strožih zahtjeva u pogledu statusa pravnih odredbi kojima se utvrđuju minimalni uvjeti u pogledu dobivanja, pohrane i uništavanja uzoraka DNK i profila DNK-a koji su iz njih dobiveni. U prilog tom utvrđenju ide sam članak 10. Direktive 2016/680 u vezi s uvodnom izjavom 37. te direktive koji uključuje takve osobne podatke u posebnu kategoriju podataka koje treba posebno zaštititi. U tom bi se slučaju pravom Unije zahtijevalo da se opće obvezujućom pravnom odredbom utvrde barem opći pravni okviri koji se odnose na baze podataka, pitanje pristupa, preciznijeg utvrđivanja načina na koji se koristi informacija o DNK-u, uključujući ograničenje tog korištenja i, prije svega, u skladu s člankom 10., odgovarajuća jamstva prava i sloboda, među ostalim, u obliku uvođenja jasnog razlikovanja vrsti kaznenih djela u čijem se slučaju može provesti DNK profiliranje, te uvjeta pod kojima se profili DNK-a mogu ili trebaju uništiti.
- 31 Međutim, trenutačno se odredbama nacionalnog prava koje su primjenjive u ovom predmetu ne uređuje nijedno od tih pitanja. S druge strane, ako bi se slični zahtjevi trebali izravno primjenjivati u ovom predmetu i drugim predmetima koje razmatraju upravni sudovi na temelju članka 65. Zakona o policiji koji je trenutačno na snazi, posljedice bi morale biti prilično drastične: sud bi bio prisiljen proglasiti nacionalne odredbe protivnima članku 8. stavku 2. u vezi s člankom 10. Direktive 2016/680, a sve biološke uzorke DNK i profile DNK-a koji su iz njih dobiveni trebalo bi automatski smatrati nezakonitima.